

ВАПЦАРОВСКИ ЛИСТ

Издава Нар. осн. у-ще „Н. Й. Вапцаров“—Димитровград по случай 58-годишнината от рождението на своя патрон и 14 години от построяването на училището

ПО ТВОРЧЕСКИ ДРЪЗНОВЕН ПЪТ

Основно училище в квартал „Толбухи“ носи името на поета революционер Н. Й. Вапцаров. Всички възпитаници с чувство на голяма гордост осъзнават, че за патрон на училището е избрана онази личност, за която вярата в живота, вярата в едно щастливо бъдеще на народа изпълваше тръпливия му хуманен път.

От основаването на училището до днес не са минали много години, но макар и за малко време, всички ние — учители, ученици, родители ставаме свидетели как нашето любимо училище с всеки изминал ден оформя своя облик, прави решителна крачка за подобряване организацията на учебно-възпитателната работа.

В момента все още говорим за технизация на учебния процес, но ако преди години в училището нямаше нито едно техническо средство, то сега в помощ на обучението, за онагледяване на урочната работа са предоставени няколко звукови и светлинни технически средства — грамофони, магнитофони, асепктомати и една киноапаратура за говорещи филми.

В училището сред учители-

те съществува увереност, че в съвсем близко бъдеще в това отношение, ще се направят много по-големи подобрения за осъществяване в истинския смисъл на думата технизация на обучението.

Нека да вземем другата страна от учебно-възпитателната работа, веднага ще забележим, че и тук има нещо, което прави обучаващия процес забележителен.

В училището например са създадени условия за участие на всички пионери в извънкласна форма. Най-рационално са използвани възможностите на базовото предприятие — Химкомбината, на Културния дом „Химик“, на физкултурното дружество „Химик“ за сформирани на повече извънкласни дейности, за задоволяване и развиване интересите на учениците.

По линията на ДПО „Септември“ утвърди се в практиката, умението на учениците да се самоуправляват.

Все повече и повече по-голям кръг ученици отдават нужното внимание на самостоятелното, съзнателното изпълнение на задачите, което води до усъвършенстване инициативите

на учениците, развиване на дружбата и другарството, създаване на творческо отношение към обучението.

На 7 ноември учениците манифестираха с фанфарна музика.

А колко хубаво беше! Но мнозина може би не знаеха, че средствата за музиката бяха събрани от трудовите инициативи на пионерите от изключителната организация, въведена при изпълнение на трудовите задачи.

Ето защо много лесно можем да си обясним, защо от година на година общият успех на учениците се повишава и намаляват лошите постъпки в поведението на учениците и ако с две думи трябва да отговорим, то отговорът ще бъде, защото се учи едно младо поколение, което върви по творчески дръзновен път.

Използвам случая от страницата на вестника да поздравя всички ученици, учители и родители, като им пожелаем преди всичко крепко здраве и успех в учението и живота.

А. САПУНДЖИЕВ — директор на училището

7. XII. 1909 г.-7. XII. 1967 г.

Зная своето място в живота и напразно няма да се дам — честно ще умра като работник в боя ни за хляб и свобода...

ПОЕТ - ГРАЖДАНИН

Тежък и скучен е животът, който отразява Вапцаров в своята поезия — „живот без маска и без грим — озъбено, свирепо куче“. Трудно е да изтръгнеш от зъбите на вбесеното псе парченце хляб и да запазиш своето човешко достойнство. Още по-трудно е за поета — човек с нежна душа, душа-струна. Дяволски трудно е да запазиш вярата си „в доброто и човека“. мечтите за по-светъл живот. Трудно е с натежала от умора глава да вземеш писалката с омаслените си, загрубе-

ли пръсти и да редиш нежни, ласкави думи:

„Имам си родина и над нея денем грее синьото небе.“

Трудно е, но Вапцаров успя да излезе чист от чернилката на живота и влезе в българската литература като прекрасен поет-гражданин. Той е и ще си остане любим певец на работническата класа, защото у него думи и дела се сливат в едно, защото запази неопетнена своята работническа и гражданска съвест.

ВАПЦАРОВ

Вапцаров е име.
Вапцаров е зов.
Вапцаров е воин
за борбата готов.

Ще славим живота
за който умря
не ще ни забравим
за твоята борба.

В дните сурови
бори се, живя
своята вяра
и бунта възпя.

В дните щастливи
ще вярваме днес,
ще грее в гърдите
Вапцаровска чест.

Ще помниме ние,
ще носиме с чест
Вапцаровското име
в дни на прогрес.

Ще грее в гърдите
кат майска зора,
ще носим в сърцата
ний твоята мечта

Ще вярваме твърдо
в победата днес.
Ще грее в гърдите
Вапцаровска чест.

А тя ще огрява
и път и съдба
и вечно ще помним
живота — борба.

Радинка Ив. Димова — VIII-б кл

Дружинният съвет обсъжда новият план

Дълбок израз на патриотизъм

Трета година проблем в работата на пионерската организация при дружина „ЗОЯ КОСМОДЕМЯСКАЯ“ е патриотичното възпитание. В чест на акция ДГУ/20 години пионерите от VI-те и VII-те класове с желание се подготвиха за трибоя на тема „Да изучим миналото, настоящето и бъдещето на нашия народ.“ Събраха материали. Проведоха срещи с българи-ветерани. Изучиха миналото на кварталите, настоящето и в какви перспективи ще се развива нашият град. Заобичаха го повече. С достойнство ще пазят званието млади Димитровци.

Пионерите и комсомолците от VII-те и VIII-те класове никога няма да забравят проведени те вечери на тема „Да си спомним за миналото“. Винаги ще си спомнят разказите на др. Топузов и др. Кадънкова — политзатворници, изпитани върху собствени

вени си плещи суровостта на нелегалния живот.

Разказът на др. М. Граматикова за ремсовите борби в Хасковски окръг предизвика у всички възторг от смелия героизъм на младите ремсисти, преминали в нелегалност за свобода на народа.

По случай 85 години от рождението на Г. Димитров дните от 5 до 28 февруари бяха обявени за Димитровски дни. Всички отряди просведоха: вечери рецитали, тържества посветени на великия вожд и учител на българския народ. Обсъдиха книги те „Син на работническата класа“, „Наковалня или чука“. Колективно бе посетен филма

„Урок на историята“. Пионери ще изучаха още по-добре живо

та на Димитров. Запознаха се с неговия голям патриотизъм, проявен пред Лайпцигския съд.

В подготовката за състезание то „Дружба навек“ в чест на 50 години от ВОСР изучиха (за познаха) се с героизма на руския народ — наш двоен освободител. Подвизите на Чапаев, Бу дьони, Щорс, Пархоменко винаги ще ги вдъхновяват за велики дела.

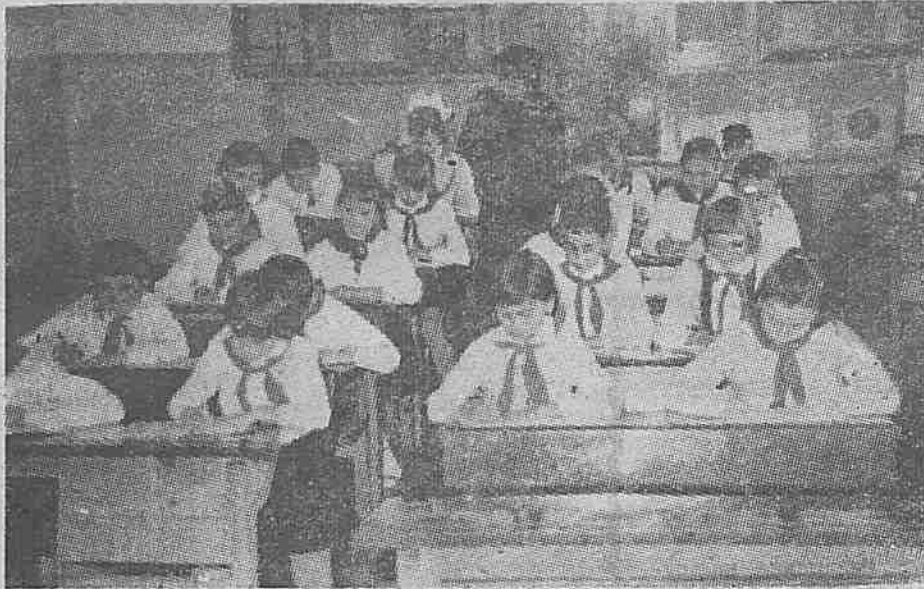
Почти всички отряди участвуват в IV-та Димитровска експедиция. Петнадесет експедиционни отряди провеждат екскурзии и излети по определени маршрути, за да опознаят и обикнат още повече нашата прекрасна Родина.

Йорданка Ангелова ТОДЕВА, дружинен р-л.

Знаете ли че...

1. Училището е създадено през 1954 год.
2. Първите учители са Нада Георгиева и Руска Палевска.
3. В училището ни се учат 835 ученика.
4. Тук работят 30 учители и възпитатели.
5. Има сформирани 17 технически и предметни кръжока и 3 художествени колектива.

УЧИЛИЩЕ НАШЕ ЛЮБИМО ТРЕСКАТА

Вече 8 години др. Мария Стойчева работи в нашето училище. С любов и нежност води своите ученици по пътя на истината и доброто.

Кой знае от коя изгнана дъска се беше откършила. Лека като коркова тапа, вълните бързо я подеха и издигнаха високо. Треската си помисли, че се е превърнала на чайка — сребристо-бяла птица, която се носи волно над морето, докосвайки сините води с криле.

Немирни бяха вълните. Играеха, гонеха се като палави девойки и със смях се турваха към брега. Обливаха го с бяла пяна и пак се връщаха назад. Треската се люшкеше насам-натам. Ведната ѝ глава се замаля от тази шеметна бързина. Почувствува се господарка на вълните, на морето. С презрение гледеше морските водорасли,

които не можеха да я достигнат, на белите пясъци, които се усмихваха кротко на слънцето.

Но ето, че една немирна вълна грабна горделивата треска и я понесе към брега. Вдигна я високо, високо и с все сила я плисна върху пясъка. След това хукна назад, подгонена от светъл слънчев лъч. Забрави треската. Тя остана да лежи на мокрия пясък — полуизгнана, черна, ненужна. Мина един човек и я настъпи с крак. Треската изохка от срам и мъка и се зарови в пясъка, начупена от нехайната обувка на човека.

Неда АРАБОВА
учителка

ЛЮБИМИЯТ ПОЕТ

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

На нашия патрон

В топлата ни класна стая
портрет един стои
и в устните му там, накрая
усмивка се таи.

Та той обичаше децата
с такава чиста обич—свята!
И под перото час след час,
редеше стихове за нас.

Четеме ние притаени
с очички светли и засмени.
Ний от сърце благодарим,
на този наш поет любим.

Но кой е той? Но кой е той?
Поет, писател и герой.
Той даде своята душа,
за нашта свобода.

Пред гроба му поклон стори!
Земята там ти целуни!
И после пак, от все душа
сложи му китка със цветя.

Емилия Ив. СИМОВА,
у-ка от V-б клас

Моето знаме

Мойто знаменце червено
аз обичам от сърце,
че когато дойде празник,
ще го взема във ръце.

Във колоната по двама
аз ще бъда най-отпред,
и със знамето си смело
аз ще крача все напред.

Мойто знаменце червено
аз обичам от сърце
и за него аз ще бъда
винаги добро дете.

Златка Антонова ПЕНЕВА,
ученичка от III-б клас

Роди се ти под мурите на Пирин,
броди в пъстрите поля,
после в стихове любими
Пирин възпя.

Вечер в стаята уютна
слушам любими гласове —
стихове за братя в неволя
из села и градове.

После дълго във кревата
мислеше за тежкия живот,
за света във плен на тъмнината,
за моряшкия живот.

Ти работи неуморно
в трюмовете пълни с лепкав мрак
и все пак имаше сили да пишеш
и да се бориш със своя враг.

Стоянка ДИМОВА — уч. от VII-в кл.

Дядо ни събуди много рано.
Току-що се бе показало слънцето.

— Деца, ставайте! Тръгваме
вече — каза той.

Приготвихме се бързо.
Пътят до ВЕЦ „Пещера“ е
все покрай реката. Беше хладничко,
но въздухът бе чист и свеж.
По пътя беряхме цветя,
водихме оживен разговор и
неусетно стигнахме централата.

Който не е посетил ВЕЦ „Пещера“,
не може да си представи какво са
създали човешките ръце под земята.
Там нямаше цветя, нямаше слънце,
но там се раждаше много, много
светлина. Минутите, прекарани в
подземната централа, остават
незабравими.

Към обед пристигнахме на

Един интересен ден от лятната ваканция

пещерата. Насядахме всички на
зелената поляна пред входа,
хапнахме сладко, пихме студена
вода от поточето, играхме ве
сели игри, а после влязохме да
разгледаме пещерата.

Красотата на подземния свят
ни омайваше. Бяхме забравили,
че навън е топъл ден, но щом
излязохме, слънцето блесна в

очите ни.

След залез слънце отново
бяхме на път. Върнахме се умо
рени, но щастливи. Един ден
от лятната ваканция си отмина,
но остави в паметта ни незаличими
следи от красотата на
моя роден край.

Антония Ев. ВАСЕВА,
ученичка от VI-в клас

Репетициите на драматичния
кръжок са интересни. Ще по
срещнем Нова година с весела
та пиеска „Забравената въл
шебна дума“.

В събота и неделя, когато
работниците излизат от заво
да, зад струговете застават пи
онерите от кръжока по стру
гарство.

На снимката: Др. Факиров
със своите кръжочници

Над Африка слънце изгрява

Африка — страна на знойното слънце,
Африка — на черните страна,
днеска твоите рожби оковани
се надигат във една борба,
която ще им върне свободата
и родната земя

С тях дълго белите се гавреха,
подтискаха ги с робски хомот.
Презираха ги и от работа ги смазваха,
удавяха ги в кръв и пот.
Но те живеят, те се борят
и родината на своите деди
си възвръщат — пак свободни, както и преди.
А слънцето, забулено зад облак тъмен
показва се и със усмивка светла, лъчезарна
разпръсква си лъчите животворни
като привет на негрите свободни.

Иван П. ГИНЕВ

уч. VI-б клас

Дружинният съвет обсъжда новия план.

